

Рэформа

Новы статус абавязвае

Безупынным гоман, вясёлая таўханіна, святочны сумбур у навуцальнай установе. Сёння яна нібы пераўтварылася ў вялізны жывы калейдаскоп: хутка перад вачыма мільгаюць усё новыя кветкі, усё новыя тавары — узбуджаныя, усхваляваныя ці зацікаўленыя. Такое пераўтварэнне заўсёды адбываецца ў пачатку вучэбнага года ў сталічным вышэйшым прафесійна-тэхнічным вучылішчы электронікі. Але сёлетняе свята — асаблівае: навуцальная ўстанова пачынае працу ў новым статусе. Цяпер тут прафесійна-тэхнічны каледж электронікі.

“Новы статус да многага абавязвае, — адзначае дырэктар каледжа Валерый Міхайлавіч Хасін. — Адукацыя, якую мы даем, павінна быць паглыбленая, фундаментальная. Наша вытворчасць — навукаёмкая, таму адпаведнай, сучаснай павінна быць і матэрыяльна-тэхнічная база. Нашы спецыялісты патрабуюць даволі высокага ўзроўню адукацыі. Напрыклад, наладчыку патрэбны веды інжынера, тэхнолага. Але гэта не значыць, што з атрыманнем статусу каледжа ў нашай навуцальнай установе павысіўся ўзровень адукацыі. Наадварот, цяпер назва аспавядае адукацыю, якую мы даем.

Галоўнае — стварыць такі навуцальны працэс, каб выпускнікі былі сапраўдным спецыялістам і карыстаўся попытам на рынку працы”.

На маю думку, для гэтага тут створаны належныя ўмовы. У каледжы добрая камп’ютэрная база — каля 90 камп’ютэраў, пераважна большасць з якіх выкарыстоўваецца ў навуцальным працэсе. Ёсць выхад у Інтэрнет. Але кіраўнік навуцальнай установы лічыць, што гэтага недастаткова. На стаі ў Валерыя Міхайлавіча няма камп’ютэра — ён аддаў яго навуцэнцу. Дырэктар каледжа электронікі не ўяўляе сабе, як сёння можна выпусціць спецыяліста без адпаведнага вопыту работы з камп’ютэрам, без трынаццаці вёдаў. Менавіта таму ў праграме развіцця каледжа, што

зараз разглядаецца ва Упраўленні адукацыі, асноўная ўвага надаецца камп’ютэрнай тэхніцы. Навучэнцы сумесна з выкладчыкам распрацоўваюць прыкладныя праграмы, працуюць над стварэннем мадэлі свайго тэхналагічнага працэсу і г.д. Такім чынам, да гэтай галіны ведаў тут ставяцца вельмі сур’ёзна, як і ўвогуле да навування. Таму патрабаванні да тых, хто жадае вучыцца ў каледжы электронікі, даволі высокія — нашармака сюды няма чаго прыходзіць. Дарчы, конкурс сёлетня тут склаўся ад 1,5 да 3 чалавек на месца, а сярэд абтэрыентаў было надзвычай шмат выдатнікаў.

На першай ступені навування тут можна атрымаць прафесію наладчыка тэхналагічнага абсталявання, апэратара крышталінай вытворчасці, сакратара-машыністы, станочніка шырокага профілю. Лепшыя навуцэнцы могуць працягнуць вучэбу на другой ступені і атрымаць дыплом сярэдняй спецыяльнай навуцальнай установы.

Прафесійна-тэхнічны каледж электронікі займае чатыры звязаныя паміж сабой карпусы, па якіх мы прайшлі разам з наменікам дырэктара па адукацыі Іванавічам Пугачам. Два з іх — вучэбныя — тут 30 аўдыторыяў, дзе праводзіцца тэарэтычная частка заняткаў. У трэцім адбываецца вытворчае навуванне, а апошні мае грамадска-бытавое прызначэнне.

не. Адрозніжжы мы трапляем у музей Уладзіміра Караткевіча. Тут таксама праходзяць заняткі па беларускай мове і літаратуры. Загадчык музея Пётр Пятровіч Жаўняровіч паказвае нам свае “уладанні” і расказвае пра цікавыя вучэбныя прасекты, якія заснаваны на міжпрадметных сувязях. Напрыклад: курсавая работа навуцэнкі каледжа “Экалогія і Караткевіч”, у якой былі прааналізаваны творы пісьменніка і вызначана ягонае каніцэпцыя абароны прыроды. Такім чынам, дзяўчына атрымала залік па двух прадметах адначасова.

Далей мы трапляем у прыкладны кабінет, дзе праходзяць заняткі сакратараў-рэферэнтаў — гэта спецыялісты другой ступені навування. Тут практыкуюцца ў выкарыстанні факсімільнай сувязі, працуюць у Інтэрнеце, карыстаюцца электроннай поштай, тэлефоннай сувяззю, відэатэхнікай. Навучэнцы ведаюць дзве замежныя мовы — англійскую і нямецкую, а таксама займаюцца распрацоўкай унутрыбеларускіх і міжнародных экалагічных праблем. Зараз яны працуюць над сумесным з Нотынгемам праектам, што датычыцца водаабеспячэння Мінска. Таксама з дапамогай педагогаў тут выпускаюцца часопісы, вучэбныя матэрыялы, якія пры неабходнасці могуць быць памножаны і прапанаваны навуцальным устаноў.

Вельмі цікавы ў каледжы і этнаграфічны музей, работы па дэкаратыўным афармленні і рамоне якіх выконвалі самі навуцэнцы. Шмат экспанатаў юнакі і дзяўчаты прыносяць сюды самі, знаходзячы ў сваёй вёсцы ў бабунічым куфары розныя рэчкі, вышыўкі, плячкі і г.д.

Прыгожая сучасная аўдыторыя — майстарыня сакратараў, дзе праходзіць у іх камп’ютэрны практыкум. Я вельмі здзіўлены, калі даведваўся, што змёбі тут зрабілі самі навуцэнцы ў час ка-

зрабілі самі навуцэнцы ў час канікулаў летася. Такія ж практыка выкарыстоўвалася і сёлета. Акрамя таго, навуцэнцы дапамагалі ў рамонтных работах і атрымалі за месяц прыкладна па пяцьдзесят тысяч рублёў. Гэтыя грошы выдаткаваў Цэнтр занятасці насельніцтва.

Вядома ж, навуцэнцы каледжа электронікі — не прафесійныя сталеры і цесляры, таму ім дапамагаюць і кантралююць іх працу майстры і выкладчыкі, расказвае мне Аляксандр Іванавіч Пугач. “Час зараз даволі цяжкі, таму многае робім самі” — адзначае ён.

Большасць педагогаў працуе ў навуцальнай установе даўно, некаторыя нават больш за дваццаць гадоў. Канешне, праца тут даволі напружаная і складаная — выкладчыкі амаль увесь час аддаюць навуцэнцам. Хацелася б, каб і зарплата была адпаведнай... Але ж гэта праблема — не новая для нашай краіны.

Акрамя навування, тут вельмі сур’ёзна пастаўлена выхавальная работа. Сярод малодшых курсаў курэнне забаронена наогул. Вядома, не алабраецца яно і ў старшакурсніку. Ужыванне алкаголю зусім не дапушчаецца — за гэта могуць нават выключыць з каледжа. Даволі строга тут курыма-напальняльных працэсаў, фоталітаграфіі, радыёмантаж і інш., дзе юнакі і дзяўчаты набываюць неабходныя прафесійныя навыкі, мы трапляем ва ўнутраны дворык, у якім нас сустракаюць вярціні і астры. І гэта пакідае прыемнае ўражанне. Я развітваюся з Аляксандрам Іванавічам Пугачам і выходжу на шумную вуліцу, пакідаючы навуцальную ўстанову, дзе ўжо ўяўлялася мітусня і гаманлівая моладзь разыходзілася па аўдыторыях. Быў, каледж электронікі! Паспяховы табе працы!

Вольга ЗАЙКІНА.

Пад Нясвіжам. Славутыя ўрочышча “Альба”.

***

Азярцо прыснула, ці то ў задуменні,
Адбівае бляскам неба палацы.
Дрэвы пажадалі ўпасці на калені,
Просяць малітоўна верасень-красу:

— Затрымай нам восень у лясным куточку,
Нагадай нам лета і вясны пару.
Не спячайся з краю нашага ўпрокці,
Запалі над цішай майскую зару.

Уладзімір НОВІК.
Фота Юрыя БОНДАРОВА.

Пра што б хацелася сказаць на II з’ездзе настаўнікаў Рэспублікі Беларусь

Вучыць здабываць веды

Напярэдадні другога з’езда настаўнікаў хацелася б закрануць некаторыя, на мой погляд, важныя аспекты адукацыі.

Па-першае, лічу неабходным развіваць гімназічную адукацыю. Гімназія — гэта адукацыйная ўстанова, дзе ў вучня фарміруюцца спецыяльныя пачаткі да вучобы. Асноўная задача — гэта навуцальны выхаванне здабываць веды. Каб пасля ўрокаў ён пайшоў у бібліятэку, сеў за камп’ютэр, пачытаў дадатковую літаратуру на тэму, якая яго цікавіць.

Па-другое, вучань гімназіі — гэта раўнапраўны ўдзельнік педагогічнага працэсу. Але ў той жа час раўнапраўе не азначае ўсёаднаваенасці. Дзіця павінна ставіцца да педагога з павагай. Але ў школе, мяркую, не месца дылетантам. Сапраўдны нас-

таўнік будзе вучыць дзяцей нягледзячы ні на што.

Па-трэцяе, лічу, што адукацыйная ўстанова — гэта месца, дзе павінен быць парадка. У шырокім сэнсе гэтага слова. Мы, напрыклад, пасля некалькіх гадоў эксперыментаў вярнуліся да школьнай формы. Яна ў нас не прадугледжвае нейкага стандарту, проста вучань павінен мець школьны выгляд.

Па-чацвёртае, заўсёды прыемна бачыць, калі пасля ўрокаў вучні не бягуць са школы. У нас у гімназіі створана шмат клубуў па інтарэсах, студыя выяўленчага мастацтва, клуб інтэлектуальных гульняў. І нашы вучні, стаўшы студэнтамі прэстыжных навуцальных устаноў, адчуваюць сябе на сваім месцы.

Яўлія БЕСКАРАВАЙНАЯ,
дырэктар гімназіі Мазыра.

Напэўна, няма сёння настаўніка, які раўнадушна ставіцца да падзей, што адбываюцца ў грамадстве — чарговая спецыяльная сесія Генеральнай Асамблеі ААН па правах дзіцяці, неўзабаве, — форум настаўнікаў краіны. Падзеі за падзеямі. А за імі — запаветныя мары, жаданні, імкненні.

Прайшлі жывёніцкія нарады, а дыскусіі, пачытаў на іх, не сціхаюць. Узнікла шмат пытанняў і праблем, якія краінаю розум і сэрца кожнага педагога.

І як тут не прыгадаць усім вядомую дзіцячую казку-байку, у якой бабця і шматлікіх супакойвалі дзетак, якія не ў мору разгэліся перад сном:

— Ласка, ласка! Дзе была?
— У Бога,
— Што там рабіла?,
— Кросны ткала,
— Што зрабіла?,
— Кавалак сала,
— Дзе тое сала?,
— Мышка ўкрала,
— Дзе тая мышка?,
— Пад печку схавалася,
— Дзе тая печка?,
— Вада заліла,
— Дзе тая вада?,
— Валы папілі...

І гэтак далей цягнуцца байка, наколькі хапае фантазіі ў баечніку. А дзіця, слухаючы гэтую няхітру казку-быліну, далёкай падсвядомасцю спасылае мудрую ісціну: усе ў гэтай жыццёвай эмазіянальна, як і змяняе жыццё ў Сусветам.

Дык вось, гэтая казка-байка наводзіць на такую развагу-асацыяцыю: “Навошта з’езд настаўнікаў? — Каб вызначыць, на якой ступені развіцця знаходзіцца школьная рэформа. — Навошта гэтая рэформа? — Каб праверсіць ў жыццё ідэю гуманізацыі ў навування. — Навошта гуманізацыя ў навування? — Каб пазбавіцца зла, якое забяваля атручанай травой і не дае грамадству жыць паўнацэнным, прыгожым жыццём.

І як тут не ўспомніць коласаўскае: “Для чаго жыць чалавек на свеце?” Нездарма гэтак пытанне не давала спакою, хвалявала менавіта настаўніка, чым чалавек іншага асроддзі. Бо адказ на яго — стварыць кантоўнасці змянога жыцця. А каб стварыць іх, гэ-

тая вартасці, патрэбна вучыцца. Каму вучыцца? Дзецям. Вось для чаго і дзеся каго жыць настаўнік Дзеся вучыцца. Без вучня ён — нішто, непатрэбніччэ.

Адсюль вынікае, што ў ланцужку вучань — настаўнік галоўнае слова — вучань. Дзеся яго — з’езд, дзеся яго — рэформа, дзеся яго — ідэя гуманізацыі ў навування, бо без яе неглы пасясе ў душы выхаванцаў мудрае, добрае, вечнае, на якім і трымаецца наша жыццё, увесь свет.

Не першы год ідзе рэфарміраванне школы. Многае ўжо зроблена, але шмат яшчэ не зроблена.

Чакае настаўніцтва рэспублікі ад з’езда новых пастаў, новых раз’ясненняў, новых інструкцый, без якіх не магчымы рух наперад.

Пра што хацелася б пачуць на з’ездзе? Пра тое, што ўжо наладзіў сабе вярнуць сельскім настаўнікам адмененыя льготы на асвятленне і ацяпленне жылля. Гэта дапаможа вырашыць многія сённяшнія праблемы сяла, ад якіх залежыць у нейкай ступені і дабрабыт горада. Пра тое, што ўжо наладзіў сабе на справе бачыць, як дзяржава клопоціцца аб правах дзіцяці, бо права на здароўе з кожным годам у сувязі з Чарнобылем і іншымі экалагічнымі зменамі дзіця атрымлівае ўсё менш і менш. Здаровых дзяцей практычна няма, а мы, дарослыя, прымушам іх пастававаць авадзюцца цяжкімі праграмамі школьнага навування. І яшчэ, атрымаўшы добрыя атэстаты, медалі за вучэбу — здаваць экзамены ў ВНУ, тэхнікумы і г.д., хаця паспяховы маглі б абыйсціся без іх, адзеткі захаваць сабе здароўе, якое ім так патрэбна для нашай жа агульнай будучыні. Тым больш, што перадавыя замежныя дзяржавы такім чынам даўно ўжо дабавілі аб будучыні сваіх краін. Добра прыклад у гэтым мае дашка сістэма адукацыі.

Хацелася б яшчэ выказаць сваё здзіўленне нахот вась чаго Урачы пры атрыманні дыпламаў

Паважаныя чытачы!

Прыгавядаецца падпіска на перыядычны выданні на чацвёртым квартал 2001 года. Падпіска на “Настаўніцкую газету” можна ў любым паштовым аддзяленні ці ў агенцтве “Белсаюздруку”. Падпісны кошт на квартал для індывідуальных падпісчыкаў — 950 рублёў, на квартал — 2850 рублёў. Па ведамаснай падпісцы на месяц — 2800 рублёў, на квартал — 8400 рублёў.

аб адукацыі даюць клятву Гіпакрата. Яны ж будучы лямчэ людзей, таму павінны выконваць Божае заповедзь — “Не нашкодзі”.

Чаму ж па сённяшні дзень адсутнічае такая клятва ў педагогаў, якія не толькі вучаць, выхоўваюць людзей, але і лечач чалавечыя душы. Чаму гэта “духоўныя лекар” не маюць магчымасці, прыступаючы да свайго працоўнага дзейнасці, даць клятву, напрыклад, Пасталіці ці Леанарда да Вінчы, Скарыны ці блізкага

нам падуху і часе Сухамлінскага?

Веру, што прыдзе час — і гэта будзе. І будзе тады не шмат педагогічных памылак, якія, як і няправільна пастаўлены дыягназ урача, калечыць душы людзей. Не будзе тады дзіўных парадоксаў, якія часам мы назіраем у жыцці. Напрыклад, вучань настаўнікі гора-вучня з першага па дзесяты клас, а ў дзесятым раптам пакідаюць яго на другі год. Бачыце, не вывучыўшы за 10 год. Па дзесятай інструкцыі ўсё правільна зроблена, па закону. А па закону маралі, чалавечнасці? Ці, можа, школа ад гэтага выйграе, ці самому вучню на карысць, або дзяржаве гэта выгадна? Калі б далаваля інструкцыя, то, напэўна, гаворачы гра-тэскана, гэты вучань пажыццёва заставаўся б у школе. Чым не кара? Бо яго добра паспяховым усе роўна ніхто не зробіць, калі не мае здольнасцей да вучобы. А другатагодніцтва можа стаць штуршом да крымінальнага або ама-ральнага ўчынку. Вунь колькі для гэтага спакусе: і наркаманы, і п’янства, і павальная разбэшнасць у маладзёжным асроддзі. Ды ці толькі ў маладзёжным?..

Гэта толькі адзін прыклад. А колькі падобных з’яў у акаляючым нас асроддзі! А выпадкі збі-вання вучня настаўнікам? Што гэта?

А.А.КАЛЕНКА.
Ламавіцкая сярэдняя школа
Гомельскай вобласці.

Новыя школы — у глыбінцы

І верасня на Беларусі адкрылі свае дзверы для вучняў пяць школ — дзве ў сталіцы, адна ў Брэсцкай вобласці — Новапапінская Драгічынскага раёна, дзве ў Мінска-Гарадзкіскага раёна, адна ў Гарадзкіскага раёна і горадзе Клімавічы.

Акрамя таго, да некалькіх школ узведзены даволі сальдныя прыбудовы — у вёсцы Кляйша Воранаўскага раёна, да сярэдняй школы № 4 Палаша, у вёсцы Друцк Талачынскага раёна.

Да канца года мяркуюцца адкрыць школы ў вёсцы Заполле Аршанскага раёна, у вёсцы Галынка Клецкага раёна, у вёсцы Тамковічы Дзяржынскага раёна і ў гарадскім пасёлку Узла.

Разам з тым можна з сумам канстатаваць, што праз некалькі гадоў стануць папуставаць нават многія сталічныя школы.

Аля ШАЎЦОВА.

Навіны

Надрукуем у IV квартале на старонках “Настаўніцкай газеты”

У красавіку — маі 2001 г. у рэспубліцы прайшло арганізаванае Рэспубліканскім інстытутам кантролю ведаў, цэнтралізаванае тэсціраванне выпускнікоў агульнаадукацыйных школ па беларускай і рускай мовах, матэматыцы, фізіцы. Многія з амаль 32000 вучняў, якія прынялі ўдзел у тэсціраванні, заявілі яго вынікі ў якасці адзнак выпускных экзаменаў у школы, або ўступных экзаменаў у ВНУ, ССНУ, ПТВ.

З мэтай азнамялення шырокай грамадскасці з новымі формамі кантролю ведаў, якія праходзяць эксперыментальнае апрабаванне ў Рэспубліцы Беларусь і Расійскай Федэрацыі ў кастрычніку 2001 года “Настаўніцкая газета” плануе апублікаваць варыянты тэставых заданняў, якія прапанаваліся на цэнтралізаваным тэсціраванні 2001 года ў нашай краіне, а таксама варыянты адзінага Дзяржаўнага экзамена па біялогіі, геаграфіі, гісторыі, грамадазнаўству, рускай мове, фізіцы, матэматыцы, хіміі, які праводзіўся ў Расіі.

Запаветныя пачыны

У мінулую суботу болы за сто дванаццацігадовых падлеткаў, новаспечаных выхаванцаў Мінскага суворавскага ваеннага вучылішча, ва ўрачыстай абстаноўцы, атрымалі запаветныя пунсовыя пагоны з рук таварышаў-старшакурснікаў. Павінаваць хлапчукоў са знамянальнай падзей у іх жыцці, а настаўнікаў — з Днём ведаў, прайшлі шматлікія сабры і сваёй суваравіцай.

За мінулыя два тыдні навікі паспелі зразу-меш, што іх новы дом — гэта зусім не п’янерскі летнік. А за прыгожай суваравскай формай і чаканымі крокамі на парадзе — доўгія трэніроўкі, бяссонныя ночы ў наладах, разлука з роднымі і блізкімі, жорсткае дысцыпліна. Тым не менш для большасці з іх шпэць гадоў вучобы ў “кадэцкі” стануць добрай школай жыцця, успамінаюць пра якую вучыцца з сумам і журбой. Як пра родны дом. Але ўсё гэта пакуль наперадзе. Усмешкі радасці на тварах падлеткаў, якія горда крочылі па плацы ў камуфляжах, ясна гаварылі пра тое, што паказваць сваю слабасць на вачах гэтай малені-кім мужчынам не да твару.

Цікава, што конкурсу ў Мінскае суваравскае ваеннае вучылішча з году ў год застаецца стабільна высокім. Так, сёлетня стаць суваравцамі пажадалі болыя як шпіссот хлапчукоў.

Высокі прэстыж вучылішча ў вачах падлеткаў і іх бацькоў не вапалкаваць і не банальны закон інерцыі. Нягледзячы на згубныя постперабудованыя катаклізмы, якія падрыхтоўкі “кадэцкі” застаецца на традыцыйна высокім узроўні, а вучэбны працэс ідзе ў нагу з часам.

Шчасліччымі, якія паспяхова здалі складаныя ўступныя экзамены і прайшлі конкурсны адбор, на

працягу першых двух тыдняў своеасаблівага “курса маладога байца” паспелі ўжо па-сапраўднаму “паспрабаваць на смак” нялёгкай суваравскай хлеб. Двое падлеткаў сышлі яшчэ на старце, напісаўшы рапарты на адлічэнне. Па словах камандзіра шостай роты падпалкоўніка Сяргея Ішкрабы, хлапчукаў яшчэ дагэтуль не могуць прывыкнуць да змены абстаноўкі. І ўвечары, пасля албо, можна пачуць, як многія з іх, уткнуўшыся тварам у жорсткія салдацкія падэшкі, ціха плачуць ад нуды па дому і бацьках.

Дарчы, сын падпалкоўніка Сяргея Вялянцінавіча Аляксандра таксама паступіў сёлета ў суваравскае вучылішча (і, між іншым, зусім не па парадзе бацькі, а па ўласным жаданні).

Многія педагогі лічаць шасцігадовы тэрмін навування ў суваравскім вучылішчы занадта доўгім для тонкай псіхікі падлетка. І ў гэтым ёсць доля праўды. Але, тым не менш, сярод выпускнікоў мінулых дзесяцігоддзяў, якія правучыліся ў вучылішчы шпэць гадоў, шмат афіцэраў і генералаў, якімі па праву можа ганарыцца Мінскае суваравскае. Магчыма, будучыя знамянітыя военачальнікі ёсць і сярод цяперашніх падлеткаў.

Андрэй ФЭДАРАЎ.

Второе образование

РЕСПУБЛИКАНСКИЙ ИНСТИТУТ ВЫСШЕЙ ШКОЛЫ
БЕЛГОСУНИВЕРСИТЕТА

Кафедра экономических наук

объявляет набор на курсы переподготовки
по очно-заочной форме

Специализация “Экономическая политика”

Срок обучения — 1,5 года

Обучение — бесплатное

Диплом — государственного образца

Присваиваемая квалификация — преподаватель
экономических дисциплин

Иногородним предоставляется общежитие

Документы принимаются до 20 декабря 2001 г.

Кафедра экономических наук постоянно проводит повышение квалификации преподавателей учебных заведений всех уровней на курсах “Экономические теории” и “Основы экономической политики” с выдачей свидетельства о повышении квалификации. Возможна сдача квалификационного экзамена на получение высшей категории.

Наш адрес: г.Минск, ул.Московская, 15-212
Тел.: 222-83-03; 219-06-68

Нацыянальны даклад “Становішча дзяцей у Рэспубліцы Беларусь у 2000 годзе”

(Працяг. Пачатак у № 102.)

У 2000г. у краіне прайшлі 3 міжнародныя і 3 рэспубліканскія конкурсы. Пераможцам Міжнароднага конкурсу піяністаў стаў шаснаццацігадовы вучань Рэспубліканскага вучэбнага комплексу гімназія-каледж пры Беларускай дзяржаўнай акадэміі музыкі Аляксандр Музыкантаў. Лаўрэатам VI Міжнароднага конкурсу юных кампазітараў стаў вучань гэтай жа навучальнай установы Аркадз Чубыраў. Пераможцам Міжнароднага конкурсу імя І.С.Баха ў Віцебску стаў вучань Маладзечанскага музычнага вучылішча імя М.К.Агінскага Міхаіл Яцкевіч. У 2000г. 18 вучняў музычных вучылішчаў і пазашкольных навучальных устаноў сталі лаўрэатамі прэстыжных міжнародных і рэспубліканскіх конкурсаў. Вучань музычнай школы пры Наваполацкім музычным вучылішчы В.Плігаўка стаў пераможцам міжнароднага конкурсу баяністаў у Германіі. Вучань Віцебскага музычнага вучылішча Д.Куцэвіч заняў другое месца на міжнародным конкурсе імя Андрэева. Узорны харэаграфічны ансамбль класічнага танца “Піруэт” дзіцячай школы мастацтваў г. Віцебска стаў пераможцам міжнароднага конкурсу ў г. Даўгаўпілсе (Латвія).

Шырокая і разнабаковая з’яўляецца дзейнасць спецыяльнага фонду Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь па падтрымцы таленавітай моладзі. У лістападзе 2000г. праведзена Творчая школа фонду. 70 юным музыкантам і мастакам Беларусі была прадастаўлена магчымасць на працягу двух тыдняў вучыцца ў вядомых дзяцей музычнага і выяўленчага мастацтва. Штодзённым канцэртамі, выставы, конкурсы, пленэры, наведванне тэатраў складалі разнастайную праграму Творчай школы. Праведзена міжнародная навуковая канферэнцыя “Мастацкае адорэння дзяцей: праблемы псіхалогіі, педагогікі, метадзі”.

Пераможцамі і лаўрэатамі міжнародных конкурсаў сталі вучні некаторых агульнаадукацыйных школ. Вучань СШ № 10 г. Брэста Канстанцін Мішкоў ўзнагароджаны медалём на міжнароднай выставе выяўленчага мастацтва. Алена Цыгалка, вучаніца Рэспубліканскага каледжа мастацтваў імя Ахромчыка — дыпламант конкурсу піяністаў у г. Празе. Узорны хор “Радуга” (кір. Ганна і Міхаіл Ганковы) — уладальнік сярэбранага медала 1-й міжнароднай харавой алімпіяды ў Аўстрыі. Узорны хор СШ № 170 г. Мінска “Крынічка” (кір. А.Гуляева) стаў дыпламантам міжнароднага конкурсу сучаснай харавой музыкі ў Бельгіі.

156 пераможцаў рэспубліканскіх прадметных алімпіяд, алімпіяд прафесійнага мастацтва, конкурсаў, выстаў тэхнічнай і мастацкай творчасці вучняў сярэдніх спецыяльных і прафесійна-тэхнічных навучальных устаноў заахаваны спецыяльным фондам Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь па сацыяльнай падтрымцы адораных вучняў і студэнтаў, 9 вучняў сталі стэндэнтамі гэтага фонду.

8. Вольны час дзяцей

Стварэння сістэма развіцця здольнасцей і параванняў дзяцей, сетка устаноў адукацыі, культуры, фізкультуры і спорту забяспечвалі ў 2000г. арганізацыю вольнага часу дзяцей пасля вучобы.

Арганізацыя вольнага часу дзяцей выкарыстоўвалася педагогічнымі калектывамі агульнаадукацыйных школ і пазашкольных устаноў як сродак сацыялізацыі дзяцей, іх творчага развіцця, пашырэння дыяпазону інтарэсаў, гуманізацыі пачуццяў і ўчывання. Шырокае распаўсюджанне ў Віцебскай вобласці атрымалі клубная форма работы: “Гаспадыня”, “Будучы майстар”, “Матчына школа”, “Школа памочнікаў” (г.Поліца, Глыбоцкі раён), клубы выходнага дня (Кастрычніцкі раён г.Віцебска), браўн-рынг, інтэлектуальныя клубы “Што? Дзе? Калі?”, “Разумнікі і разумніцы”. Шырока практыкуецца правядзенне сустрэч з цікавымі людзьмі “У гасця” ... У мэтах стварэння адзінай нацыянальнай сістэмы выхавання ў Іванаўскім, Пінскім, Драгічынскім, Кобрынскім, Ляхавіцкім раёнах Брэсцкай вобласці арганізацыя вольнага часу праводзіцца на аснове календарна-абрадавага цыкла беларусаў з вывучэннем традыцый і гістарычнага мінулага роднага краю. У 2000г. у школах г.Мінска дзейнічалі 36 школьных кафэ. Для правядзення вольнага часу актыўна выкарыстоўваліся школьныя сталовыя. Традыцыйныя сталі Дні імянінніка, святы ласуноў, вітамінныя фестывалі, конкурсы юных кулінараў, Дні беларускай кухні, вечары паэзіі “Пры свечках” і інш. У Гродзенскай вобласці штогод праводзіцца абласны фестываль “Маладыя таленты Гродзеншчыны”.

У арганізацыі вольнага часу значную ролю адыгрывалі ўстановы культуры. У некалькіх напрамках вядзецца работа з дзецьмі Беларускай дзяржаўнай філармоніі і яе структурнае падраздзяленне — філармонія дзяцей і юнацтва. Адна з напрамкаў прадстаўлены канцэртнай дзейнасцю калектываў і салістаў філармоніі ў дзіцячых аўдыторыях. У залах філармоніі арганізаваны сем тэматычных цыклаў абанементаў канцэртаў, у якіх выступаюць дзяржаўныя акадэмічныя сімфанічныя аркестры, дзяржаўныя камерныя аркестры, дзяржаўныя акадэмічныя аркестры народных інструментаў. У сакавіку-красавіку 2000г. Бел-дзяржаўная філармонія пры садзелцы спецыяльнага фонду Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь па падтрымцы таленавітай моладзі правядзены традыцыйны рэспубліканскі фестываль “Мастацтва — дзецям і моладзі”, у якім прынялі ўдзел вучні творчых калектываў краіны, а таксама дзеці і моладзь Беларусі і Расіі. У рамках фестывала прайшлі III Беларскі фестываль дзіцячай эстраднай песні “Спяваем з аркестра”, справядзаны канцэрт і выстава стэндэнтаў спецыяльнага фонду Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь па падтрымцы таленавітай моладзі, канцэрты маладых кампазітараў “Кампазітар пачынаецца з дзяцінства”, “XXI стагоддзе — музыка надзеі” і інш.

Дзеці дашкольнай і школьнага ўзросту, вучні навучальных устаноў складалі ў 2000г. 2/3 усіх наведвальнікаў музеяў. Кожны год Нацыянальны музей гісторыі і культуры распаўсюджае спецыяльныя праграмы для дзяцей, якія накіраваны на фарміраванне гістарычнай свядомасці ў дзяцей. Далейшае развіццё ў дзейнасці музеяў атрымала “Музейная педагогіка”. Актыўна ўкараняюцца інтэрактыўныя метады перадачы музейнай інфармацыі, аснову якіх складаюць гульні, умовнае пагрукіжне ў мінулае, казка, тэатралізацыя, выкананне сацыяльных роляў.

У 2000г. дзейнічалі 4 746 бібліятэк, з іх дзіцячых — 271. У кожнай бібліятэцы маюцца дзіцячыя аддзелы. Агульная колькасць чытачоў ва ўзросце да 15 гадоў склала 1 283,8 тыс. чал.

У 2000г. па ўстановах культуры функцыянавала 13,4 тыс. клубных аб’яднанняў для дзяцей і падлеткаў, у тым ліку 11,5 тыс. — у сельскай мясцовасці. Больш 158 тыс. дзяцей і падлеткаў займаюцца ў шматлікіх калектывах народнай творчасці, наведваюць аматарскія аб’яднанні і клубы па інтарэсах.

9. Дашкольная адукацыя і выхаванне

У 2000г. функцыянавалі 4 423 дашкольныя ўстановы (-31 устаноў у параўнанні з 1999г.), у тым ліку 855 (-121) — ведамасна-назначальнасці (20,3%). Ахоп дашкольным выхаваннем склаў 70,8% (+0,5%), 85,4% (+4,4%) дзяцей пільгаводнага ўзросту ўключаны ў сістэму падлеткаў да школы. Масавы ахоп дзяцей дашкольнай адукацыяй з’яўляецца рэальнай дапамогай сям’і ў выхаванні і навучанні дзяцей, а таксама прадэмакляе рэалізацыю права на дастойную і даступную адукацыю.

На ўтрыманне дашкольных устаноў расходавана 89129,0 млн.руб. Ваўскавога аплата складала 5,4% у агульных затратах на ўтрыманне дзіцячых і дашкольных дзіцячых устаноў, ці 24,1% ад кошту харчавання. Больш паловы сям’яў, з якіх дзеці наведваюць дашкольныя ўстановы, часткова ці поўнасьцю вызвалены ад аплаты за дзіцячы сад.

У 2000 г. у краіне дадаткова адкрыліся 62 школы-сады, 2 дашкольных цэнтры развіцця дзіцяці, 4 кампенсацыйна-дашкольныя ўстановы, 54 санаторныя групы, 82 камплекцыйныя групы для дзяцей з асаблівасцямі псіхічнага развіцця. Па рэжыму работы ў адпаведнасці з запатрабаваннімі бацькоў дашкольных устаноў са змешчаным рэжымам (1 — 4 дзінны наведвання) — 5,7% (+0,8%) у параўнанні з 1999 г.), 10,5 галізн — 64,2% (+0,7%), 12 галізн — 29,6% (-1,6%), 24 галізн — 0,5%.

Новыя арыенціры дзейнасці спецыяльных дашкольных устаноў былі накіраваны на раннюю карэкцыйна-развіваючую дапамогу дзецям з асаблівасцямі псіхічнага развіцця ў адпаведнасці з іх індывідуальнымі асаблівасцямі. Па стану на 01.01.2000г. у краіне функцыянавала 39 кампенсацыйна-дашкольных устаноў (у 1999г. — 35), 494 камбінаваныя дашкольныя ўстановы, у якіх меліся кампенсацыйныя групы (у 1999г. — 465) з кантынгентам дзяцей 13,5 тыс. (у 1999г. — 12,7 тыс.). 17 дашкольных устаноў агульнага тыпу маюць 40 інтэграцыйных груп.

Развіццё творчых здольнасцей дзяцей ажыццяўлялася ў 968 гуртках выяўленчай дзейнасці (18,9 тыс. дзяцей), у 571 харэаграфічным (16,6 тыс. дзяцей), у 722 — музыкі і спеваў (11,6 тыс. дзяцей), у 744 спартыўных (15,2 тыс. дзяцей), у 89 — па плаванні (0,2 тыс. дзяцей).

Умацаванне здароўя дзяцей дашкольнага ўзросту ажыццяўлялася ў 48 санаторных дашкольных устаноў з кантынгентам 5,0 тыс. дзяцей і ў 608 санаторных груп (9,8 тыс. дзяцей).

10. Стан здароўя дзяцей.

Дзеці Чарнобыля

Аздараўленне дзяцей

Захаванне і ўмацаванне здароўя дзяцей у 2000г. з’яўлялася прыярытэтай сацыяльнай задачай дзяржавы і грамадства.

Служба аховы мацярынства і дзяцінства з’яўляецца важнай сасудай часткай аховы здароўя. Яна складаецца з развітай сеткі амбулаторна-паліклінічных стацыянарных устаноў, навукова-даследчых і адукацыйных інстытутаў, санаторыяў, дамоў дзіцяці. У 2000г. працягвалася стварэнне сучаснай матэрыяльна-тэхнічнай, дыягнастычнай, лячэбнай базы многіх дзіцячых і ролідапаможных устаноў, рэканструкцыя стацыянарнай і амбулаторна-паліклінічнай сеткі.

Ахову здароўя дзяцей ажыццяўляюць 24 дзіцячыя балніцы, 393 дзіцячыя паліклінікі (кансультацый), 15 дзіцячых стамацалагічных паліклінік, 13 дамоў дзіцяці (1 300 дзяцей), 306 жаночых кансультацый, 2 848 фельчарска-акушэрскіх пунктаў. Па стану на 01.01.2000г. у сістэме Міністэрства аховы здароўя было 15 007 ложкаў для хворых дзяцей і 6 245 — для дзяцярных жанчын і парадзіў. У краіне працавалі 4 252 педыятры, 2 645 урачоў акушэр-гінёколагаў, 6 315 акушэраў.

У 2000г. зарэгістравана 257 401 захворванне дзяцей ўпершыню ўстаноўленым дыягназам. Узровень пярвічных захворванняў дзяцей на ўзросце да 14 гадоў па краіне знізіўся на 9% у параўнанні з 1999г. і склаў 138 195,3 на 100 000 дзіцячага насельніцтва.

У структуры пярвічных захворванняў дзяцей ва ўзросце да 14 гадоў пераважалі хваробы органаў дыхання (69%), на другім месцы — інфекцыйны і паразітарныя хваробы (7,2%).

Сярод інфекцыйных захворванняў часцей за ўсё адзначаліся ветэраная востра (2 973,9), кішчонныя інфекцыі (612,1), краснуха (728,8) на 100 000 дзяцей. У 2,1 раза вырасла захворваемасць інфекцыйным гепатытам (211,0 на 100 000), прычым доля гепатыта А складала 97,6% ад усіх захворванняў гепатытамі. Знізілася захворваемасць кірумымі інфекцыямі: дыфтэрыяй, коклюшам, адзірам, эпідэмічным паратытам, краснухай. У краіне ажыццёлена абавязковая імуназацыя дзяцей супраць туберкулёзу, дыфтэрыі, коклюшу, адзіру, поліаміэліту, краснухі і віруснага гепатыта В. Ахоп дзяцей прафілактычнымі прышчэпкамі ў адноснасць да ўсіх інфекцый, якія ўваходзяць у праграму імуназацыі ў 2000г., склаў 98 — 98,7%, што перавысва крытэрыі Сусветнай арганізацыі аховы здароўя (95%).

На трэцім месцы ў структуры захворванняў — хваробы нервовай сістэмы і органаў пачуцця (5,6%). За апошні год частата захворванняў дзяцей хваробамі нервовай сістэмы і органаў пачуццяў знізілася на 7,4%, у тым ліку біларукавыя — на 3,3%.

Чацвёртую пазіцыю займалі траўмы і атручванні (4,8%). На пятым месцы — хваробы скуру, палскурынай клятчкі (3,9%).

Хваробы органаў стрававання, якія часта звязаны з фактарам харчавання, займаюць шостае месца ў структуры захворванняў (3,4%). Часцей за ўсё рэгіструюцца захворванні органаў стрававання (гастрыты, дуадэніты, функцыянальныя расстройствы страўніка, язва страўніка і дванаціцпапернай кішкі) у дзяцей 10-14 гадоў.

У 2000г. колькасць ўпершыню зарэгістраваных псіхічных расстройванняў (неўрозы, псіхпаты, рэакцыйнага стану) у дзяцей знізілася на 4,6% у параўнанні з 1999г.

За мінулы год адзначаны рост новаўтварненняў у дзяцей на 17,6%, у тым ліку злуканых на 3,6%. Найбольш часта новаўтварненняў выяўляліся ў дзяцей 10-14 гадоў. На доло злуканых новаўтварненняў прыходзілася ў цэлым 10,8%. Рах шчытападобнай залозы ўпершыню быў выяўлены ў 33 дзяцей, у 29 з іх ва ўзросце 9 — 14 гадоў.

Адным з асноўных паказчыкаў стану здароўя дзяцей з’яўляецца распаўсюджванне груднага кармлення як ідэальнага харчавання грудных дзяцей, якое забяспечвае паўнацэннае развіццё і рост, аказвае ўнікальнае біялагічнае і эмацыянальнае ўздзеянне на здароўе маці і дзіцяці. У 2000г. колькасць дзяцей да 3 месяцаў, якія знаходзіліся на грудным кармленні, складала 68,3% (1999г. — 67,3%), да 6 месяцаў — 38,2% (1999г. — 36,2%).

Стан здароўя дзяцей ва ўзроставым аспекце азначаецца на аснове выяўка дыспансерызацыі і прафілактычных аглядаў. Агульнай заканамернасцю з’яўляецца зніжэнне колькасці абсалютна здаровых дзяцей, уключаючы нованароджаных, і дзяцей, якія дасягнулі 1 — 2 гадоў. Адначасова адзначаецца рост колькасці дзяцей групы рызыкі, а таксама дзяцей з хранічнай паталогіяй.

Дрэнным з’яўляецца стан здароўя вучняў старэйшых класаў. Значную групу складаюць школьнікі, якія маюць тры ці больш хранічных захворванняў — 18,1% (дашкольнікі — 5,8%).

Найбольш распаўсюджанымі функцыянальнымі адхіленнямі ў школьнікаў былі парэшнікі паставы — 9,7% (у дашкольнікаў — 5,8%). Больш сур’ёзныя парэшнікі паставы (скалечы, кіфозы) сустракаліся ў 3,7% старэйшых школьнікаў (0,13% — у дашкольнікаў).

Найбольш частымі захворваннямі ў школьнікаў з’яўляюцца парэшнікі зроку: пія слабай і сярэдняй ступені, спазм акамадацыі — 15,6% (у дашкольнікаў — 2,4%), 11% дзяцей маюць захворванні органаў стрававання.

Паспяховасць навучання ў школе ў многім вызначаецца станам нервова-псіхічнага здароўя. Паданыя статыстыкі, нервова-псіхічныя расстройствы ў 2000г. зарэгістраваны ў 3,7% дзяцей. Назіранні за станам здароўя вучняў 9 — 11 класаў паказалі, што ў значнай частцы падлеткаў, якія лічыліся здаровымі, маюцца даназалічаны адхіленні нервова-псіхічнага здароўя рознай ступені выяўленасці: сімптомы астэнічнага характару (невялікая актыўнасць, бяздзейнасць, тужлівасць, дрэнная ўвага, аслаблена памяць, хістанні настрою, павышаная стабільнасць, парэшнікі сну, галаўны боль, раздражняльнасць); сімптомы неўралагічнага характару (назойлівасць, жахі, палкісавыя, кривбодныя, вегетатывныя параксізмы). Такім чынам, можна зрабіць наступны вывад: вучні старэйшых класаў маюць выяўленыя адхіленні як у стане саматэаічнага, так і нервова-псіхічнага здароўя, прычым гэтыя адхіленні адносяцца да так званых “школьна-абумоўленых” (парэшнікі зроку, паставы, дзейнасці сардэчна-сасудзістай сістэмы, нервова-псіхічныя адхіленні), што патрабуе строгага наміравання рэжыму работы і адпачынку, які садзейнічае захаванню здароўя вучняў.

У 2000г. памерла 1 536 дзяцей ва ўзросце да 14 гадоў, што на 292 менш, чым у 1999г. Найбольшая колькасць дзяцей (872) памерла на першым годзе жыцця. Паказчык дзіцячай (у маленстве) смертнасці (смертнасць дзяцей першага года жыцця) у 2000г. склаў 9,3 на 1000 нарадзіўшыхся жывымі дзяцей. Гэта самы нізкі паказчык, які зарэгістраваны ў краіне за пасляваеннага перыяду. У структуры дзіцячай (у маленстве) смертнасці першае месца займалі асобныя становішчы, якія ўзніклі ў прэнатальны перыяд (39,6%); прыроджаныя ананалі развіцця (27,7%); хваробы органаў дыхання (9,9%).

У структуры прычын смертнасці дзяцей больш года вядучае месца займалі няшчасныя выпадкі, атручванні і траўмы (50,8%). Найбольшая колькасць дзяцей загінула ад знешніх прычын ва ўзросце 10 — 14 гадоў. У структуры смертнасці ад гэтых прычын, асабліва ў групе 10 — 14-гадовых, пераважалі дарожна-транспартныя здарэнні.

Сярод дзяцей падлеткавага ўзросту (15 — 17 гадоў) у 2000г. адзначалася зніжэнне першасных захворванняў на 8,7% у параўнанні з 1999г., у тым ліку па хваробах стрававання на 10,5%, хваробах нервовай сістэмы — на 4,3%.

Аднак у 2000г., як і ў папярэднія гады, адзначаны рост першасных захворванняў падлеткаў злуканымі новаўтварненнямі ў параўнанні з 1999г. на 21,1%. Упершыню выяўлены 155 падлеткаў, хворых на злуканых новаўтварненняў, у тым ліку 64 — са злуканымі новаўтварненнямі шчытападобнай залозы, што на 23% больш, чым у 1999г.

У 6,2% падлеткаў ўпершыню зарэгістраваны хваробы нервовай сістэмы і органаў пачуццяў, у 4,0% — хваробы органаў стрававання, у 2,2% — псіхічныя расстройствы, 8,6% падлеткаў атрымалі траўмы і атручванні. 37,1% падлеткаў у сувязі з наўвасно хранічных захворванняў і адхіленняў у стане здароўя знаходзіцца пад наглядам урачоў-спецыялістаў.

У 2000г. захворваемасць туберкулёзам дзяцей на ўзросце да 15 гадоў знізілася на 7%; ўпершыню дыягназ быў устаноўлены 86 дзяцям (1999г. — 83), з іх туберкулёз дыхання — 39 дзецям (1999г. — 42).

Выклікае трывожу праблема алкагалізму і наркаманіі сярод дзяцей. Па стану на 01.01.2001г. на прафілактычным ўліку знаходзіцца 9 дзяцей з наркатычнай залежнасцю, 118 — за залежнасцю ад псіхаактыўных рэчываў, 587 — ад алкагольнай залежнасцю. У 2000г. пастаўлены на ўлік 4 дзіцяці з наркатычнай залежнасцю, 86 — за залежнасцю ад псіхаактыўных рэчываў, 347 — за залежнасцю ад алкаголю. Акрамя таго, арганізм унутраных спраў накіраваны на лячэнне ў медыцынскія ўстановы 965 чалавек, каля 10 тыс. дзяцей і падлеткаў абследаваны ў наркалагічных кабінетах.

Ганары і сіфіліс па-ранейшаму застаюцца найбольш распаўсюджанымі захворваннямі, якія перадаюцца палавым шляхам. У 2000г. сіфіліс ўпершыню быў зарэгістраваны ў 91 дзіцяці, ганарэя — у 70 ва ўзросце да 15 гадоў (у 1999г. адпаведна ў 117 і 91 дзіцяці). Такім

чынам, захворваемасць сіфілісам знізілася на 22,4%, ганарэя — на 21,7%.

За 2000г. у Рэспубліцы Беларусь ўпершыню выяўлены 527 носьбітаў ВІЧ-інфекцыі, з іх дзяцей — 6 (0,33 на 100 000 дзяцей). На 01.01.2001г. зарэгістраваны 26 ВІЧ-інфіцыраваных дзяцей ва ўзросце да 15 гадоў, з іх 18 знаходзіцца на дыспансерным ўліку.

Штогод павялічваецца колькасць выпадкаў ВІЧ-інфекцыі сярод жанчын. Распаўсюджанне ВІЧ-інфекцыі сярод данай катэгорыі насельніцтва прыводзіць да павелічэння колькасці дзяцей, якія нарадзіліся ад ВІЧ-інфіцыраваных мацяроў (2000г. — 42, 1999г. — 35). Усяго ў 1987 — 2000гг. у краіне нарадзіліся 143 дзіцяці ад ВІЧ-інфіцыраваных мацяроў, з іх 19 дзецяў быў устаноўлены дыягназ “ВІЧ-інфекцыя”, прычым 5 — ўпершыню ў 2000г. Акрамя таго, у Беларусі пражывае двое дзяцей, інфіцыраваных якіх адбылося ў лячэбных установах Расіі і чэрава — праз ін’екцыйнае ўвядзенне наркатыкаў.

Выпадкі ВІЧ-інфекцыі, пачынаючы з 1996г., сталі рэгістравацца сярод падлеткаў 15-19 гадоў, што звязана з успышкай ВІЧ-інфекцыі сярод асоб, якія ўжываюць наркатыкі ін’екцыйна. Сярод данай узроставай групы ўсяго зарэгістраваны 564 выпадкі ВІЧ-інфіцыраваных, з іх 51 — ўпершыню ў 2000г. Для свечасовага лячэння ВІЧ-інфіцыраваных дзеці і падлеткі ахоплены дыспансерным назіраннем.

На 01.01.2001г. кантынгент дзяцей і падлеткаў ва ўзросце да 17 гадоў, якія падцвердзілі выніку катастрофы на ЧАЭС, склаў 415,4 тыс. чалавек. З іх на тэрыторыях першацарговага і далейшага адсялення пражывала 19,9 тыс. дзяцей; на тэрыторыях з правам на адсяленне і перыядычным радыяцыйным кантролем пражывала 378,9 тыс. дзяцей, а сярод эвакуіраваных з трышчыцкімэратворнай зоны налічвалася 1 107 дзяцей. Акрамя таго, на ўлік у Дзяржрэгістр стаялі 5 тыс. дзяцей, народжаных ад бацькоў, якія падвергліся ўздзеянню радыяцыі.

Па даных Рэгістра і па статыстычных справаздачах узровень захворваемасці пацярпеўшага дзіцячага насельніцтва на працягу апошніх гадоў стабілізаваўся і нават зніжаецца па некаторых класах захворванняў. У той жа час сталі іх здароўя застацца дрэнным. Больш 40% дзяцей і падлеткаў маюць хранічную паталогію, а паказчыкі захворваемасці па асобных назалічаных формах значна перавышаюць аналагічныя паказчыкі ў сярэднім па краіне.

Кантынгент дзяцей-інвалідаў (да 18 гадоў), якіх захранула катастрофа на ЧАЭС, на канец 2000г. склаў па краіне 1 782 чалавекі, альбо 19,9% ад колькасці ўсіх асоб, інваліднасць якіх звязана з катастрофай на ЧАЭС, і 6,1% ад колькасці ўсіх дзяцей-інвалідаў (да 17 гадоў).

Аднаю з самых складаных застаецца праблема захворваемасці на злуканых захворванняў. Узровень першаснай захворваемасці на злуканых захворванняў ўсіх пачатышых дзяцей у 2000г. знізіўся і склаў 13,9 (1999г. — 21,2), у тым ліку на рак шчытападобнай залозы — 3,9 на 100 000 дзяцей (1999г. — 7,9). Аднак па-ранейшаму гэта вышэй паказчыкаў захворваемасці на рак шчытападобнай залозы сярод усіх дзяцей краіны — 1,6 на 100 000 (1999г. — 2,2).

Першасная захворваемасць на злуканых новаўтварненнях дзяцей другой — чацвёртай груп першаацтва ўлік у 2000г. павялічылася і складала 38,6 на 100 000 дзяцей (1999г. — 34,7).

Знізіўся узровень агульнай захворваемасці па класу хваробаў эндакрыннай сістэмы, расстройствў стрававання, парэшніку абмену рэчываў і імунітэту: у 2000г. — 8 655,3, у 1999г. — 8 034,3 на 100 000 дзяцей. Захоўваецца высокі ўзровень першаснай захворваемасці злуканым валькам — 144,8 на 100 000 дзяцей (1999г. — 154,6) і тыраідзізмам — 80,4 (1999г. — 44,2).

На працягу мінулых гадоў сярод пацярпеўшага кантынгенту дзяцей рэгіструецца высокі ўзровень распаўсюджанасці такіх захворванняў, як брахіяльна астма (701,3), хранічныя хваробы міндалі і адноўідаў (9 477,1), гастрыты і дуадэніты (6 604,4) на 100 000 дзяцей.

Падлеткі, якія знаходзіліся ў 2001г. на ўліку ў Рэгістры — гэта дзеці ва ўзросце 1 — 3 гадоў на перыяд аварыі на Чарнобыльскай АЭС. У 2000г. першасная захворваемасць падлеткаў складала 56 296,0, а агульная захворваемасць — 140 726,6 на 100 000. Высокі індэкс назапашанай захворваемасці (судасніцы агульнай і першаснай захворваемасці) — 2,5 — усюсна паказвае на больш выражаныя прытэс хранічныя хваробы. У цэлым па краіне гэты каэфіцыент для падлеткавага ўзросту складае 1,6. У апошнія гады сярод падлеткаў рэгіструецца высокі ўзровень першаснай захворваемасці на злуканых новаўтварненнях: у 2000г. — 115,8 на 100 000. Рост у асноўным абумоўлены павелічэннем частаты захворваемасці на рак

Тры лісты Юрыя Паталкова

Наш далёкі нашчадак, разглядаючы гісторыю XX-XXI стагоддзяў, усуніцца ў псіхічным здароўі сучаснага чалавечства: войны, тэрастычныя акты, здзеки над прыродай, атручванне наркотыкамі і алкаголем, прапаганда насілія і цынзму на тэлевізійным экране... Але яшчэ больш здзіўляе яго факт, што мэтадыка выкладання літаратуры ў школе ўгаданую эпоху як бы не прымячала ўсяго гэта-

развіваецца побач з гістэалогіяй (тэорыяй пазнання) і аксіалогіяй (тэорыяй каштоўнасцей). Герменеўтыка — імя пазнання да духоўнай інтэрпрэтацыі тэксту (Ю.Борев. Эстетіка. — Смолensk, т.2, с.526). Гэтыя кантакты рэспіцента з тэкстам у герменеўтыцы наладжваюцца ў імя пазнання асабою самой сябе ("суб'ект пазнае сябе праз іншых, а іншыя ён пазнае праз сябе" (там жа, с.527).

Першае слова ў тэксце — "февраль". Гэта — месяц "маса-так": ён "піша пазму" пад назвай "красавік" — пазму абуджэння прыроды, надыходу кахання, нараджэння юнацкіх лезуціняў. Прырода пад пяром Б.Пастарнака аказваецца сімва-

самой справе. І вось гэтым, сапраўдным, гуманістам прызначана другая радок: "пішаць о февраль навзрыд". "Пішаць о февраль" — уласна гэта адрэзанае слова ў радку — "наўзрыд". У ім — адказ на тое, як трэба "плакаць", гэта значыць — як жыць. Жыць наўзрыд! З усяе сілы! Ад поўнага сэрца! На найвышэйшай ноте! Вось яна — галоўная метадыка — і для ўрока літаратуры, і для жыцця ўвогуле. Разумовую, халоднакроўную інфармацыю можна перадаваць і без вобразу, абавіраючыся толькі на адны паніцы.

У выразе "плакаць... наўзрыд" ёсць яшчэ адно, перасцярагальнае адносна: "плакаць", тым больш "наўзрыд" — занятак вельмі небяспечны, бо ў свеце цынзму кожнага адрэзанага душой спачувальніка ўспрымаюць на меншай меры падазрона, калі не ваража.

Арыядна асаблівых цудаў Тэ-зэно не прапанаваў. Яна парала яму замацаваць каля ўваходу ў лабірынт канец ніці, каб без турбот вярнуцца пасля перамогі над Мінатаўрам. Дачка Мінаса па-жа-ночку разумела адвечна галоўнае: якія б падзіўлі і рабіў герой, найважнейшае для яго — знайсці выйсьце да спакойнага жыцця, прысці дадому, да кахання і самі.

Але кашуе час, і незлічоныя легіёны Тэзэяў выпраўляліся ў лабірынты прыроды, навукі, мастацтва, не захапіўшы са сабою ніткі Арыядны. Яны перабудоўвалі, пераварочвалі, асушалі, абвядлялі — перамагалі наймацнейшых Мінатаўраў быцця. Але шляху да жыватворных вытокаў народнай маралі ўжо не знаходзілі. Гісторыя школьных нававін, як і да-сюль, была такою ж. А сёння ці патрэбна нам тая Арыядна? Зда-ецца, што зараз яна — разгубленая і збалабана — стаіць далёку ад

ці) выклікае трымценне сэрца і вядзе да бездані пытанняў. "Павінны самі..." Колькі разоў чалавечтва чула падобную выснову? "Нікто не даст нам избавленья — ни бог, ни царь и ни герой. Добьёмся мы освобожденья своею собственной рукой". Слова гэтыя, як вядома, — з партыйнага гімна балышавікоў. Вызваляння не дабіліся. Можна, таму, што не ведалі, ад чаго (у сэнсе маралі) трэба вызваляцца? Прафесар Прабражонскі з апавесці М.Бул-гакава "Сабачае сэрца" зрабіў Шарыкава таксама "сваёю ўлас-наю рукой". Колькі ўвогуле пра-паноў канонт выйсця з лабірынту

туры гаворыцца: "Они имели притязание на необычную свя-тость и со- строго заботливостью исполнили многочисленные обряды, очищения (...), но во многих случаях своим чрезвычайным исполнением преданий человеческих поступали вопреки закону Божьему и делались рабами лихорадки, корыстолюбия и гордости" ("Библейская энциклопедия, — М., 1991, с.793).

Як давесці да вучня, што гу-маністам быць пачэсна, але не-бяспечна, бо крычаць "Распіні!" — гэта ж забіваць у самім сабе

нікімі новай рэлігіі. Ну, гэта пра фарысеяў... А народ? У вершы М.Святлова "Грэндэ" чытаем: Я хату покинул,

пошёл воевать, Чтoб землю крестьянам в Гренде отдать. Вядома: герой гэтага верша ўзлупіўся, што ён атіст. Але, ка-лячыся пра невядомую яму іс-панскую правініцу, ці не ідзе ён за біблейскім заклікам "возлюб ближнего своего"? Так што Кас-трэчніцкая рэвалюцыя (калі мець на ўвазе маральныя аспекты гэта-га факту, была, па сутнасці, толькі няўдалай спробай рэлігійнага пе-равароту, пры якім хрысціянства

Лячэнне мастацкім вобразам

тага і была накіравана не на "лячэнне хворага", а на "ўласка-нальванне здаровага". У выніку са школы выходзілі людзі вельмі інфармаваныя, але амаль што не гатовыя да духоўнага пераўтварэння навакольнага свету.

І толькі паступова, прыгледзеўшыся да фактаў больш пільна, наш нашчадак здармае, што ўсё было куды складаней: фармальным, скаластичным каніспіцыям, разлічым на стварэнне нейкай універсальнай метадычнай "паназі" яго продкі з XX і XXI стагоддзяў проці-стаўлялі пошукі рэальных шляхоў лячэння сродкамі літаратуры кожнай асобнай чалавечай душы.

Але вернемся з будучыні ў сучаснасць. На ўроку літаратуры вучань сёння атрымлівае дзве "пліны інфармацыі". Змест першай з іх — "ваколтэкставы" матэрыял: характарыстыка эпохі, біяграфія пісьменніка, тэарэ-тыка-літаратурныя паняцці і г.д. У другую "плінь" уваходзіць рэальнасць "унутрытэкставая" (эстэтыка-маральная непаўтор-насць асобнага мастацкага воб-раза). Якой з "пліняў" аддаць першынство, залежыць ад на-стайніка. Калі мэтай навучальна-га працэсу аказваецца адукава-насць, хопіць "першай пліні"; у выпадку, калі настаўнік за мэту прымае выхаванне чалавечнасці — патрабавецца ў якасці галоўнай "плінь другая"; "ва-колтэкставая інфармацыя" ака-зваецца ў гэтай сітуацыі з'явай другароднай, службовай.

Сёння перавага аддаецца "першай пліні". Яе лёгка аха-піць "тэхналогіямі" навучання; настаўнік і вучань аказваюцца ў бяспечным аддаленні ад вострых маральных праблем суча-скасці; веданне менавіта "вакол-тэкставых" фактаў спатрэбіцца вучню пры паступленні ў ВНУ і г.д. Але тую ішчэвалію загалак-васць, якую нараджае ў душы ўнутраны змест мастацкага воб-раза, ніякімі тэхналогіямі не растлумачыць, хаця б таму, што эстэтычны перажыванні і пра-ца разбуджанага сумлення уні-версальныя і агульназначныя не бываюць, і толькі ў такой якасці яны маюць неацэнную каштоўнасць для духоўнага вы-ратавання чалавечства.

Можна, таму думка даслед-чыка мастацтва імкнецца сёння да спэцыфічнай менавіта ўнутрытэкставы матэрыял. Само жыццё патрабуе ад на-стайніка-практыка звярнуцца да тых даных, якія прадастаўляе нам навука герменеўтыка.

Герменеўтыка — гэта тэ-орыя інтэрпрэтацыі і разумення сэнсу мастацкага тэксту. Яна

Назвавая навука выказваецца і накіонт тэалогічнага для сучаснай метадыкі аналізу воб-раза: "Мастацкая крытыка мае на ўвазе і аналіз, і інтэрпрэ-тацыю мастацкага твора. Разумо-вая дзейнасць (аналіз) базіруецца ў творы закрытую яго матэрыяль-най формай і непранікальнаю для прамога ўспрымання замкнёную цэласнасць, у якую можна патрапіць толькі шля-хам "хірургіі". Для інтэрпрэ-тацыі ж — твор прэзасты, і яго разуменне звязана не з матэры-яльнай формай, а з бакон-ным, рухомым сэнсам, які тоіцца ў ёй.

Некаторыя тэарэтыкі звяз-ваюць герменеўтыку з інтуіцы-яй. Гэта пераканаўчы пункт гле-джання, хоць ён барзства пад сумненне шэрагам навукоўцаў" (там жа, с.528).

Што ж, "хірургію" "тэхнало-гіямі" можна ахапіць (бо вобраз мае аб'ектыўна вызначальны рысы: ролавую і жанравую пры-належнасць, формы паэтычнай лексікі і г.д.). Але як быць з ін-туіцыяй, з "баконным рухо-мым тэкстам"?... Перафразую-чы хрэматэматычны радкі Ф.І.Цётчова, скажам:

Умом искусство не понять, Аршином общим не измерить. "Не понять" таму, што паэзія прамаўляе пра аднаго чалавека — пра чытача. А чытач і сам сабе ні разуменьне разумам не можа, ні "аршыном общим" сябе вы-мерцаць не ў стане.

Слова "герменеўтыка" ўтво-рана ад імя Гермеса — грэчаска-га вестуна багоў і адначасова бога гандлю. Зразумела, што ўзаемазвязнае "гэта" гэтага алімпійца было істотным мо-мантам дзейнасці. На ўроку лі-таратуры "вестуном багоў" ака-зваецца мастацкі тэкст. Ён вучыць юных і ўзвышанаю (без падмаю ды гітэраку) "гандлю" — уседмаленню таго, што за ўсё на зямлі трэба плаціць (у сэн-се духоўным).

Спацыфічнае ўнутрытэкста-вага, ўнутрыобразнага зместу патрабуе ад чытача, каб ён перш за ўсё адшукаў "залаты ключы", пры дапамозе якога могу-на "адчыніць дзверы" ў патаем-ны, лэкавыя для душы сновіч-чы вобразы.

Звернемся да прыкладу. Прычатаем два радкі з верша Б.Пастарнака "Февраль. Дос-татъ чернил и плакать..." (1912 г.):

Февраль. Достатъ чернил и плакать! Писать о февраль навзрыд. Прыхнуўшыся да гэтых радкоў душою, вучань зразуме-е, што яны — "залаты ключы" да ўсяго верша, да творчасці Б.Пас-

Светапогляд: рэальнасць і перспектыва

Пасля таго інтэрпрэтацыі радкоў Б.Пастарнака, мажліва, прагучыць пытанне з аўдыто-ры: "А вы ўпэўнены, што Б.Пас-тарнак, ствараючы гэтыя філа-софскія вобразы, меў на ўвазе менавіта тое, што прагучалася вам?" Адказ, на нашу думку, можа быць толькі такім: "Не ўпэўнены. Больш таго: ведаю, што мастак не ў стане адчытаць усе глыбіні створанага ім воб-раза". Адказ народзіць новае пытанне: "Дык што ж, зараз пры ўспрыманні тэксту дапушчаль-на поўная анархія?"

І на гэтым пытанні ёсць ад-каз: "Аніякая анархія!" Інтэр-прэтацыя сама па сабе не ўра-туе. Яна толькі Арыядна з клубком пуцяводнай ніткі ў руцэ. У лабі-рынт на сустрэчу з Мінатаўрам педагогічным праблем выйдзе Тэзэя — настаўнік літаратуры. Сутнасць пуцяводнай ніткі — каб не забыцца на слова "пла-каць". Без апостальскага слу-жэння настаўніка самая найму-дзейшая інтэрпрэтацыя вартасці не будзе.

Прыкладу. Прычатаем два радкі з верша Б.Пастарнака "Февраль. Дос-татъ чернил и плакать..." (1912 г.):

Февраль. Достатъ чернил и плакать! Писать о февраль навзрыд. Прыхнуўшыся да гэтых радкоў душою, вучань зразуме-е, што яны — "залаты ключы" да ўсяго верша, да творчасці Б.Пас-

наўрымлівага чалавечтва з да-рэмным клубком пуцяводных ні-так у руцэ... Але ніхто, хто спіра-ваўся ў лабірынт, не прыкмячае пакнутыя.

У сваёй часе з той пуця-воднай ніткаю было нібыта ўсё ў парадку: яе ролу выконвала вуч-нёне класікаў марксізму. Раптам (нечакана для многіх) нітка абар-валася. Выводчына гэста фак-та аказалася хоць нечаканай, але бяспрычнай. У "Настайніцкай га-зеце" ад 27 студзеня 2001 г. было змешчана інтэрв'ю з акадэмікам А.І.Падлужным, які ўзначальвае Акадэмію гуманітарных навук і мастацтва Нацыянальнай акадэ-міі навук Беларусі. Паважаны на-вуковец прамаўіў дакладна на-ступнае: "Пуцяводнай ніткі сёння для гуманітарных навук". Так, ста-рой няма. А новая? Яе трэба ста-равацца.

А.І.Падлужны пра гуманіта-рыяў гаворыць: "Яны самі фак-тычна павінны фарміраваць гра-мадскую свядомасць і спрыяць прагрэсіўнаму развіццю нашага грамадства". Вось гэтая фраза (пры ўсёй яе глыбокай слушнас-

выказалі найсвятлейшыя розумы чалавечства! Але сёння мы зноў кажам: пуцяводнай ніткі няма.

А.І.Падлужны прамаўляе ак-туальную думку пра тое, што прышоў час распрацоўваць но-вую ідэалогію: "... Ідэалогія існуе абавязкова. І кіраўніцтва краіны, і філосафія адчулі, што пытанне стаіць вельмі востра". Так, рас-працоўваць трэба. Хто ж з гэтым спрачаецца? Толькі на якіх дзёнах аснова? З улікам якой псіхалагічнай мадэлі чалавечай адзінасці? І галоўнае: калі такая ідэ-алогія з'явіцца? Ці будзе яна пры-нята сёння малалімі людзьмі?"

Гаворым: школа павінна рых-таваць вучня да рэальнага жыцця. А якое жыццё сёння — рэальнае? Як і два тысячы годзі там, ёсць рэальнасць шляхетных гуманіс-таў, якія цягнуць крыж у імя спра-ядлівасці, і рэальнасць сыгата "крутога" цынзму, які крычыць у бок гуманістаў — "Распіні!" Рэ-альнасць апасталаў, і аднаго з іх — Юды. Поній Пілат, умяваю-чы рукі, таксама нікуды не падзеўся. Жывуць між нам фары-сеі, пра якіх у царкоўнай літара-

мажлівасць быць духоўна самас-тоўным? Можна, для гэтага трэба сёння ўважліва ўчытацца ў Свя-тое Пісанне? Прынамсі, такі шлях прапануюць сёння многія педаго-гі. У "Настайніцкай газеце" ад 4 жніўня на гэты конт выказвалася выкладчыца рускай мовы і лі-таратуры з горада Жодзіна Марына Трубац. Не, не задавальняюць тыя формы навучання, у аснове якіх ляжыць філосафія матэрыя-лізму. Матэрыялізм вучыць, — зазначае аўтар артыкула, — "па-знаваць рэальнасць з пункту гле-джання рэальнага. Адсюль — традыцыйнае навучанне мае сваю стратэгію фарміравання, гэта значыць фарміраванне ведаў, уманняў і навікаў ставіцца на першае месца. Фарміруецца атэ-істычны вобраз мыслення". А настаўнік-атэіст "заўсёды дапу-скае метадычную памылку: ён уважліва разглядае асобныя га-ліны і лісты, не звяртаючы ўвагі на карані, якія жывяць кронам". А "імя нашым адукацыйным кара-ням — праваслаўе".

І як тут не пагадзіцца з ша-ноўнай настаўніцай з Жодзіна, які не пакланіцца яе натхненна-му чаканню чалавечства, шляхетна-га душою, вучня, аснова жыцця якога стануць дзесяці заўважэў-Хрыстоў! Праваслаўе... Свята-е вераванне. Шчасце, вылікае шчасце, што мы маем гэтую веру! Але калі размова пойдзе пра кан-крэтную практыку школьнага выкладання літаратуры, прабле-ма ўважліва не такою ўжо адна-значна і аснаю.

Праваслаўе — комплекс па-няццяў пра тых ці іншых мараль-ных паступатых. Як і ўсе рэлігій-ныя сістэмы, яно — з'ява ідэа-лічная, тэарэтычная. А тэорыя, як здаўна вядома, — яшчэ не прак-тыка. Прыпомнім, што ў адным са сваіх вершаў А.Твардоўскі зна-чыць:

Всё, что на свете сделано руками, Рукам под силу обратить на слом, Но дело в том, что сам собою камень, Он не бывает ни добром, ни злом.

Так і з праваслаўем. Правас-лаўным былі Мазея і Качубей з пазмы А.С.Пушкіна "Палтава". Але практыка іх маральнага жыц-ця была неаднолькавай. "Мёртвыя душы" М.В.Гогаля таксама па святых у царкву захо-дзілі. А што да "настайніцка-атэ-іста" з яго "метадычнымі памылка-мі", дык дамовімся адразу: атэ-істаў ніколі не было і быць не можа ў прыродзе. Былі людзі, якія аб-вяргалі старых багоў і лічылі, што верша толькі ў чалавека. Але (меха, самі таго не заўважаючы) стваралі новых багоў і пачыналі адчуваць сябе жрацамі, выбран-

узышанае было заменена на хрысціянства вульгарызаванае. Нездарма ж прыняты ў 1961 годзе "Маральны кодэкс будаўніча ка-мунізму" быў ідэалам блізка да згаданых вышэй дзесяці запа-ведзых.

Такім чынам, праваслаўе, як такое, новых шляхоў, на наш пог-ляд, у школьнае выкладанне лі-таратуры не прынесі. Нікуды не па-дзеша ад аксіма: "Павінны самі..." Але хоць і павінны, ды трэба паставіць перад сабою най-галоўнейшае з пытанняў: якая ідэя заўсёды была (ці будзе!) "пу-цяводнай ніткай" на гістарычным шляху чалавечства? Адказ ёсць: гэта ідэя духоўнага (і як вынік, фі-зічнага) жыцця чалавечства. Агульнае жыццё складаецца з гадоў, дзён, гадзін, хвілін быцця кожнай асобнай чалавечай істо-ты.

Хвіліна майго (яе, яго) існа-вання — непаўторная. Але мена-віта яна ўваўляе сабою най-праудзішую частку жыцця эпо-хі. Перад яе жывою неспрад-кальнасцю замаўваюць усе моц-ныя сёння "асобна арыентава-ныя" тэхналогіі выкладання лі-таратуры". Сутнасць "пуцяводнай ніткі" — прастая: жыві так, каб не смуктала маі твае. Не ўвогуле — маці, а менавіта твая, адзіная, думкай пра тваё шчасце прасяк-нутая. Гэта датычыцца і на-стайніка, і вучня, і іхніх людзей з-ямлі. Такая "нітка" ніколі нікуды не знікала. Культ маці — адзіная рэ-лігія, без якой ні жыць, ні вучыць.

Уважлівы праваслаўе як су-часны "адукацыйны корань", М.Трубац спадзяецца на тое, што якасна зменіцца перш за ўсё сам настаўнік. Толькі што маціна на ўвазе пад гэтым якасным змяне-нем? Да царквы звярнуцца? Па-кінуць атэістычныя хімеры? Так, светапогляд настаўніка можа кі-равацца да рэлігіі. Але псіхалагіч-ны сюжэт жыцця ад гэтага не зме-ніцца. Адны будуць крыж ця-нуць, другія — "Распіні!" кры-чаць. Так застанецца назаўсёды. І толькі сэрца маці будзе ахінаць дабрыню і адных, і другіх, бо ўсе мы — дзеці.

Такім чынам, на свеце ёсць (заўсёды была і будзе) толькі адна пуцяводная нітка — сумленне. Сумленне — гэта сорама перад уласнай маці за кожны наш ганеб-ны крок у жыцці. Родная маці і маці-Раздзіма — вось дзве роўна-важкія існасці, якія круюць на-шым сумленнем. "Адукацыйныя карані" знаходзяцца не звонку, а ўнутры асобы. Сорам перад маці — галоўны "адукацыйны ко-рань". Маці-Арыядна стаіць каля нас. У руцэ яе — клубок з пуця-воднаю ніткаю...

Прафесіі "настайнік рускай літаратуры" няма

Прыгожыя дэкарацыі, як вядома, далёка не заўсёды ўва-скабляюцца ў такіх жа прыгожых здзіўленні. Гэта датычыцца і выкладання рускай і беларускай літаратуры.

Калі ў якім-небудзь беларус-кім выданні чытаеш фразу "пра-блема вывучэння (ці выкладання) рускай літаратуры", шыраа здзіўляешся, бо ведаеш, што та-кой праблемы не існуе ў пры-родзе. Успрыняцце мастацкага твора — з'ява канкрэтная, на-шыянальна абумоўленая. Таму існуе толькі "праблема вывучэння (ці выкладання) рускай літаратуры ў Беларусі (у Чэхіі, Венгрыі і г.д.)".

Часам чужы выказванні на-кштап такога: "А дзеяча чго беларускія навукоўцы вывучаюць рускую літаратуру? У Расіі паўважана значна лепшая рас-працоўка, бо літаратурнае вуч-ня зыходзіць са сваіх родных, рус-кіх нацыянальных каранёў". На гэтыя разважаныя можна сказаць толькі адно: кожны з народаў ба-чыць рускую літаратуру па-свой-му.

Калі чытаеш стварэнню ў Бе-ларусі працу па рускай літара-туры і не адчуваеш, ментальнасць якога народа адлюстравалася ў светапоглядзе навукоўца — пе-ражываеш прыкрас пацучыце. Тое ж і са школаю. Часам настаўнік, акадэмікава, скажам, творчасць А.С.Пушкіна, які быў забіваецца на тое, што ён на ўроку звяртае-ца да беларусаў і працуе на ўма-

цаванне беларускасці. А беларус-касць — гэта любоў нашага на-рода да ўсіх людзей зямлі, якія грунтуецца на непахісным адчу-ванні беларускай нацыянальнай годнасці.

Падручнікі, манатграфіі і г.д. па рускай літаратуры, якія вый-шлі ў Расіі, канешне, дапамогуць беларускаму настаўніку-русе-веду. Але вычарпаць праблему выкладання рускай літаратуры ў Беларусі гэтыя матэрыялы не ў стане: да мастацтва нашага сусе-да мы ідзем праз сваю культуру, праз нацыянальны этычныя ўяўленні:

І мчэ, забывшыся, рука, Заміж персідскага ўзора Цыяток раздзімы васылка. У гэтых радках М.Багданові-ча — сутнасць праблемы. Хоць, вядома, руская літаратура — не экзатычны персідскі ўзор для нас... Духоўныя сувязі рускай і беларускай літаратуры сёння актыўна вывучаюцца. Але па-куль што вучычце гэтае ідзе на ўзроўні збірання фактаў (наш-чадкі Пушкіна ў Беларусі, А.Гры-баедаў у Брэсце і г.д.). Зборы та-кія — вельмі пачэсныя і карыс-ныя. Яны прыдадуцца будучым даследчыкам, якія, абавіраючы-ся на сабраныя факты, пайдзюць да праблемы ўжо грун-тоўна, на ўзроўні дасягненняў суча-скага сусветнага літаратурна-ства.

Да прыкладу. Вядома, што ў сваім лісце да маці А.Блок, які

праходзіў ваісковую службу на Палесці, у жніўні 1916 г. нараўнаў Піск з градам Кіе-жам. У гэты ж час М.Багдановіч стварыў апавяданне "Гародок", дзе расказвае пра старажытна-славянскія паселішчы, якія па сваёй велічыні сутнасці магло б быць тым самым славутым Кіежам.

Ліст А.Блока і апавяданне М.Багдановіча — факты знешне паміж сабою не звязаныя, апроч таго, што паўсталі яны ў адзін і той жа год, на адной і той жа — беларускай — зямлі. Але ўнутра-няя сувязь фактаў у гэтым выпад-ку вядома: два геніі стварылі як бы "агульны вобраз" успры-няцця народамі-братамі ў 1916 года праблемы вайны і міру. Ака-сілагічная аснова вобразу ста-ражытнасці ў кожнага з майстроў — роднасца: Кіеж Блока і Га-родок Багдановіча аказалася аль-тэрнатывай усяму таю ваеннаму бэлтаму, сучаснікам якога дая-лося быць патам.

Падабенства вобразу, пра якія ідзе гаворка, аказваецца не палітычным, не ідэалагіч-ным (па эстэтыка-псіхалагіч-ным) успрыняцці свету), па-чвардзённым нават не блізкасці, а неабходнай узаемапаўняль-насцю дзвюх культур. Пытанне пра тое, якая з літаратур лепшая — руская ці беларуская — пра-вая цынзізм, неауважасці і мараль-най безадказнасці. Гісторыя лі-таратуры — не стадыён, а нацы-янальныя культуры — не фут-

больныя каманды. Для кожнага з народаў свету яго мастацтва — найлепшае. Душу беларуса мо-жна ўвабосці толькі на беларус-кай мове, таму што мова гэтага і ёсць адлітая ў словы душа на-рода.

Прыведзены вышэй прыклад з творчасці двух майстроў не ў-ласкае да паралельных харак-тэрыстык ці да трыяльных дэ-кларацый пра духоўную блізкасць народаў. Гістарычная сітуацыя беларусаў і расіяна складалася ўнікальным чынам: побач з высока адметным, самастойным і непаўторным беларускім і расій-скім народнымі характарамі, за-сянаваным на пачуцці нацыяналь-най годнасці, духоўнай самас-тоўнасці кожнага з двух вялікіх этнасаў, існуе і такі нацыянальны маральна-псіхалагічны феномен, які можна было б умоўна акрэ-сліць як "беларуска-рускі менталь-тэт". У даным выпадку маюцца на ўвазе тры народныя масты, якія духоўна аб'ядноўваюць рус-кіх і беларусаў.

Такі падыход аніякім чынам не прыніжае нацыянальных па-чущіў кожнага з народаў. Наад-варот! Ён рускаму, і беларускаму менталітэтам ён дае глыбінні і выратавальнага пачуцця чала-вечнасці.

У рэальнасці ж адбываюцца з'явы, на наш погляд, трывож-ныя. Некаторыя настаўнікі рус-кай літаратуры ведаюць беларус-кую мову павярхоўна, а гэта зна-

чыць практычныя кантактаў з бе-ларускай літаратурай у такіх ру-саведцаў амаль што няма. Белару-саведы часам таксама абмя-жоўваюцца веданнем толькі свайго прадмета і не цікавіцца мастацтвам слова Расіі. Веды і тых, і другіх не выходзіць за межы таго, што атрымана імі ў студэнцкія гады. Такі стан рэ-шадмоўна адбываецца не толькі на выкладанні літаратуры ў школе і ВНУ, але і ў складаных міжнацы-янальнай праблематыцы ў свядо-масці грамадства. Скажам, прак-тычна за межамі вучэбных пра-грам аказалася рускамоўнае бе-ларускае літаратура. Беларусаведы не даследуюць яе, бо яна руска-моўная, русаведы — таму, што беларуская. А між тым, гэтая лі-таратура існуе і аб'ектыўна па-трабуе свайго навуковага вучы-чэння, вывучэння не ізалаванага, а ў кантэксце літаратуры бе-ларускамоўнай і ў правах расій-скага мастацтва слова.

Вельмі хацелася бубачыць на старонках "Настайніцкай га-зе-ты" пастаянную рубрыку "Узае-мдасяжэнне літаратур", якая, улі-чваючы інтэграцыйныя памкненні народаў былога Саюза, мела б значную гуманістычную пер-спектыву. Здачуна рубрыку на-бачыцца ўважанае нацыяналь-ных культур на ўроках рускай і беларускай літаратуры. У рубры-цы можа ісці размова і пра су-

ветную літаратуру (у дачыненні да беларускіх культурных па-тэрб).

Пажадана было б убачыць і нататкі з ўрокаў, тэмы рэфэратаў, сачыненні, відэаролі і да т.п., накіраваныя на фарміраванне ў вучняў жадання асэнсавана не толькі плёні кожнага з літара-турасёстраў, але і агульны іх запавет.

Прывядзем некаторыя маж-лівыя тэмы рэфэратаў:

1. Апавесці. І.Мележа "Бліз-кае і жылбаска" і руская літара-тура пачатку 50-х гадоў.
2. М.Горкі і Я.Купала ў 1906 г. (Вобраз Нілаўны ў рамане М.Горкага "Маші" і верш Я.Ку-пала "Мая малітва").

3. Вобраз старажытнасці ў творчасці А.Блока і М.Багданові-ча 1916 года.

Ташкент редактар тмжесандр т андук